

om at anskaffe. Jeg anser det endvidere for at være aldeles uimodsigeligt, at disse Kanoner er det bedste Styks af den Art, som Nutiden er i Besiddelse af, og jeg tror, at Beviset derfor alene ligger deri, at den største militære Magt i vor Verdensdel har valgt at anskaffe den til sin Hær. Ingen vil dog vel negte, at den er i Besiddelse af Mænd, der i fuldt Maal baade theoretisk og praktisk ere istand til at undergive denne Sag den alvorligste Prøvelse. Jeg havde troet, at navnlig de ærede Medlemmer, som tillægge Befæstninger i alt Fald mindre Betydning, om de ellers tillægge dem nogen Betydning med Hensyn til vort Forsvar, — der se Sagen fra den Side, at vort Forsvar med Nytte kun kan gaa ud paa at aflaa Sjenden, naar han gjør Forsøg paa at gjøre Landgang paa vore Kyster, at navnlig de vilde med Alvor have søgt at væbne vor Hær med et Vaaben, et Styks, hvis Virkning lige overfor et saadant Angreb efter Alt, hvad der ligger for, efter Alt, hvad man kan skjønne, maa være mange Gange saa stor, som Virkningen af det Styks, vi nu have. Jeg stemmer endelig imod dette Forslag, fordi vi vide, at nu er der Udsigt til, at vi kunne faae disse Kanoner paa nogenlunde billige Vilkaar, men vi vide ikke, om dette kan blive Tilfældet om et helt eller et halvt Aar. Jeg skal blot nævne dette One: hvis Fredsforholdene i Europa forstyrres enten paa den ene eller paa den anden Kant af vor Verdensdel, hvor vanskeligt, for ikke at sige helt umuligt, vilde det da ikke være for os at faae Krigsmateriel fra fremmede Lande. Jeg for mit Vedkommende tør ikke paatage mig det Ansvar, som kan blive Følgen af saadan Mulighed. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 2 skal jeg ikke gaa videre ind paa Sagen i sig selv, men henholde mig til min Begrundelse under Finantslovens 3die Behandling her i Salen; jeg skal ikke gjentage den, men kun henvise dertil. Saa vidt jeg har forstaaet, ere de Grunde, hvorefter man i Aften vil negte begge disse Bevillinger, mere af formel end af reel Natur. Nu er jeg langt fra at ville fratjende de formelle Grunde enhver Vægt, men det forekommer mig rigtignok, at de maa vige af Hensyn til Vægten af de Grunde, som tale for Sagens Realitet, og den Betydning, som begge disse Forslag have, den ene i Billigheds og Retfærdigheds, den anden i Fædrelandets og Forsvarets Tjeneste.

Solfstein-Vedreborg: Med Hensyn til det foreliggende Forslag angaaende Skolelærernes Lønninger, er der efter min Mening ingen Grund for mig til at udtale mig, da jeg ikke ser nogen væsentlig Forskjel mellem det, der nu foreligger, og det, der laa for til Finantslovens tredie Behandling. Derimod skal jeg med et Par Ord omtale min Stilling ligeoverfor det Forslag, der er kommet ind fra det andet Thing, angaaende Kanonerne. Denne Sag har to Sider. Den har

en saglig eller teknisk Side, om jeg saa maa sige, hvorved det for Thinget kommer an paa at være fuldt bekendt med de Argumenter, der kunne anføres for Bevillingen, og at være fuldt inde i Sagen, men i saa Henseende staar denne nu akkurat paa samme Standpunkt, som da den var her forrige Gang; der er aldeles ingen Forskjel. Da Sagen forrige Gang forelaa, kjendte Folkethingets Finantsudvalg den kun meget overfladisk, og Thingets Medlemmer kjendte den slet ikke. Siden den Tid har der ikke været nogen Anledning for Thinget til at sætte sig ind i Sagen, og heller ikke nogen Mulighed derfor, uden forsaavidt der i Hverdags Eftermiddags er blevet meddelt Finantsudvalget en Skrivelse, som det altsaa kun har haft overordentlig kort Tid til nøiere at studere. I saa Henseende staar altsaa Sagen fuldkommen paa samme Standpunkt ligeoverfor Medlemmerne i Thinget og ligeledes for mit Vedkommende, Medlemmerne i Thinget maa idag være ligesaa inkompetente som tidligere til at fælde nogen bestemt Dom i Henseende til Sagens Realitet, og enhver bestemt Dom, der gaar ud paa, enten at disse Kanoner ere ubrugelige, eller at de ere nødvendige, er lige Løs og greben ud af Luften. Saa der imidlertid ikke Andet for end Sagens Realitet, vilde jeg dog, i Modsætning til hvad jeg bebudede sidst, kunne stemme for Forslaget; men det er klart, at den høitærede Minister har gjort dette umuligt for mig, idet han ikke har fjernet de Hindringer, som følge af Sagens formelle Side. I formel Henseende er den Sag, der nu foreligger, væsentlig forskjellig fra den Sag, der sidst laa for. Sidste Gang forelaa der en Sag, som den høitærede Minister vistnok meget sent havde forelagt, her i Thinget, men det var ikke slet, fordi han dermed var sig bevidst at ville, eller fordi han overhovedet vilde øve noget Tryk paa Thinget; den høitærede Minister var ganske vist efter min Formening undskyldt med Hensyn til Sagens sene Forelæggelse, idet han ikke havde kunnet forelægge den tidligere. Jeg opfattede dengang den høitærede Ministers Røntegning saaledes: Jeg har faaet Undersøgelserne færdige, og disse Undersøgelser bør nu komme frem fra min Side. Vil og kan Thinget da i den korte Tid,

Rettelser.

Sp. 3294, L. 13 f. o.: „den smagte“, læs: „de ærede Medlems Ord smagte“.

Sp. 3430—3452, i Colonetterne: „Æneste Behandling af Indstillinger fra Udvalget for Andragender“, læs: „Æneste Behandling af Indstillinger fra Finantsudvalget angaaende de til samme henviste Andragender“.